

STSJ d'Andalusia de 5 d'abril de 2018, recurs 1884/2017

Concreció del caràcter durador i incert de la incapacitat temporal als efectes de la qualificació de nul·litat de l'acomiadament (accés al text de la sentència)

Les sentències del TJUE dictades en els assumptes C-335/11 i C-337/11 han suposat, a efectes de determinar si s'ha pogut produir discriminació en els casos d'acomiadament de treballadors durant les situacions d'incapacitat temporal (IT), que quan les deficiències físiques, mentals, intel·lectuals o sensorials derivades d'aquestes situacions es perllonguen suficientment, cal entendre que es poden subsumir en el concepte de discapacitat, sense que calgui en aquests casos una declaració administrativa. Així, la primera de les sentències esmentades estableix que **si una malaltia curable o incurable implica una limitació, derivada en particular de dolences físiques, mentals o psíquiques que, en interactuar amb diverses barreres, pot impedir la participació plena i efectiva d'una persona a la vida professional en igualtat de condicions amb la resta de treballadors i si aquesta limitació és de llarga durada, aquesta malaltia es pot incloure en el concepte de discapacitat en el sentit de la Directiva 2000/78/CE del Consell, de 27 de novembre de 2000, relativa a l'establiment d'un marc general per a la igualtat de tracte a l'ocupació.**

No cal dir que les dificultats per aplicar aquesta doctrina en la pràctica processal són enormes, especialment quan s'ha de determinar si hi ha o no limitacions "de llarga durada" o si, per contra, són merament ocasionals. En aquest sentit la sentència entén, en primer terme, que **el moment en què es pot tenir en compte les limitacions referenciades, a efectes de valorar el caire durador o no de la limitació que es pateix, és el de l'acomiadament** i no el de la celebració del judici. No és rellevant el coneixement o no per tant de l'empresari del caire durador de la limitació, atès que l'apreciació seria subjectiva.

Finalment, conclou el TSJ que, en el cas analitzat, l'acomiadament d'un treballador 60 dies després de la iniciació del procés d'IT, dintre d'un període mitjà de curació de 120 dies, no permet establir que la limitació era de llarga durada ni que anava a persistir més enllà del temps mitjà que requeria la seva curació. Per tant, **una dolència que a la data del suposat acte discriminatori li restaven 60 dies per a la curació i alta no pot equiparar-se a la discapacitat.**